

Sergio Herman twee weken na verlies zoontje alweer te zien in ‘Mijn Pop-uprestaurant’

“De tranen zijn op, laten we er gewoon weer invliegen”

Goed twee weken nadat Sergio Herman (46) en zijn vrouw Ellemieke hun zoontje Joshua vlak voor de geboorte verloren, was de sterrenchef gisteravond opnieuw te zien als jurylid in *Mijn Pop-uprestaurant*. Niets mis mee, volgens rouwexperten.

• “Dat is toch voor de konijnen.” “Het ziet er ook zo triestig uit, ik zou het thuis zelfs nog niet eens op mijn barbecue leggen.” Afgaand op de snedige commentaren die hem zo typeren, was het gisteravond in *Mijn Pop-uprestaurant* op VTM niet aan Sergio Herman te merken dat hij momenteel door een intense rouwperiode

gaat. Maar het was die ene, anderhalve minuut, die menig kijker even deed slikken: het moment waarop de drie juryleden even stilstonden bij de voorbije weken. “Dag schatje”, zei Sepideh Sedaghatnia toen Sergio haar wijnrestaurant in Antwerpen binnenkwam en ze hem een knuffel gaf. “Ik vind het waanzinnig dapper dat je hier bent”, vervolgde Gert Verhulst. “Ik denk dat ik afgelopen week zo veel tranen heb gehad dat ze er niet meer zijn”, antwoordde Sergio. “Het is echt verschrikkelijk geweest. Laten we er gewoon invliegen en kijken waar het schip strandt.”

Het was het enige moment waarop iets werd gerept over het ver-

Sergio Herman krijgt een dikke knuffel van Gert Verhulst. FOTO VTM

driet dat de sterrenchef en zijn vrouw Ellemieke twee weken geleden overviel. Maandenlang hadden ze samen uitgekeken naar de komst van hun derde kindje,

een zoontje aan wie ze de naam Joshua gaven. Maar begin deze maand ging het mis. Net toen hij elk moment geboren kon worden, is de jongen overleden.

Voor veel mensen gaat het tegen de intuïtie in, zo snel weer de draad oppikken na zo'n zwaar verlies. “Maar er is niets mis mee”, zegt rouwtherapeute Evamaria Jansen. “Het is gewoon wie ze zijn. Er zijn twee manieren waarop mensen rouwen: sommigen isoleren zich in een veilige cocon, waar ze herinneringen ophalen aan wie ze verloren zijn; anderen gaan door, zoeken het ‘gewone leven’ weer op. Soms wordt dat geïnterpreteerd als vluchten van hun verdriet, maar dat klopt niet. Maar vergis je ook niet: een rouwproces duurt maanden. Ga er dus nooit vanuit dat wie snel weer aan het werk gaat, ook over zijn verdriet is.” (aro)